

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: V. H. L., narozen X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-763/ZA-ZA11-HA06-2025 ze dne 13. 10. 2025

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 10. 2025 vyslovil, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“).

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že žalovaný zcela nedostatečně posoudil jednotlivé důvody pro udělení azylu a doplňkové ochrany. Žalovaný podle žalobce nedostál své povinnosti vyplývající ze zásady materiální pravdy, protože nedostatečně zjistil skutkový stav, vyložil jej nesprávně a v rozporu se skutečností, a dospěl tak ke zcela nesprávným právním závěrům o nesplnění podmínek pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany, především ve vztahu k neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 zákona o azylu.
3. Podle žalobce nelze z napadeného rozhodnutí vysledovat úvahy a hodnocení žalovaného ve vztahu k důvodům hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Konstatoval, že splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a že žalovaný pochybil, jestliže jej žalobci neudělil. Připomněl, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, je smyslem institutu humanitárního azylu poskytnout azyl i v situacích, na které nedopadá § 12 a § 13 zákona o azylu, ale neposkytnutí azylu by přesto bylo nehumánní (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou apod.). Podle žalobce mělo být k těmto závěrům přihlédnuto i v nyní řešené věci. Žalobce poukázal na to, že v průběhu správního řízení uvedl, že chce v České republice zůstat, protože má ve Vietnamu dluhy, bojí se věřitelů a měl by tam existenční problémy, protože by nezvládal uhradit dluh z minulosti. Žalovaný to měl podle žalobce učinit předmětem svých úvah a odůvodnit, zda žalobci lze udělit humanitární azyl, či nikoli. Žalobce se domníval, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
4. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Ve svém vyjádření žalovaný konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byla legalizace pobytu žalobce na území České republiky, neboť zde hodlá zůstat, pracovat a splácet dluhy, které má v domovském státě. Žalobce podle žalovaného neuvedl žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné učinit závěr, že by jakkoli uplatňoval svá politická práva a svobody a byl za to jakýmkoli způsobem pronásledován. Žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve své vlasti pociťovat důvodnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, žalobce sám ani žádné takové potíže netvrdil. Žalovaný poukázal na výjimečnost právního institutu mezinárodní ochrany a uvedl, že smyslem zákona není poskytnutí ochrany před jakýmkoli negativními jevy v zemi původu, ale poskytnutí ochrany toliko z důvodů uvedených v zákoně o azylu. Snaha legalizovat pobyt na území podle žalovaného není relevantním důvodem pro udělení azylu, k tomu má žalobce možnost využít některý z institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Dále žalovaný uvedl, že v rovněž posouzení humanitárního azylu bylo zcela zřetelně podáno.
6. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Ústní jednání

7. Při soudním jednání konaném dne 18. 5. 2026 žalobcův zástupce odkázal na písemné vyhotovení žaloby. Zdůraznil, že dluhy, které má žalobce ve Vietnamu, lze považovat za závažnou újmu ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný podle žalobcova zástupce nesprávně a nedostatečně posoudil možnosti udělení všech druhů mezinárodní ochrany.
8. Pověřený pracovník žalovaného odkázal na napadené rozhodnutí a písemné vyjádření k žalobě.

Posouzení věci soudem

9. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud směřem k žalobci připomíná, že každý žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Totéž platí i pro citaci judikatury, pokud žalobce nijak neupřesní, co konkrétně z toho kterého judikátu pro svůj případ dovozuje. Soud dále podotýká, že není možné, aby za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval jeho obecná tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by naopak funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Afs 171/2021-44).
10. V nyní řešené věci nedosahuje kvality žalobních bodů část žaloby, ve které žalobce bez bližšího upřesnění uvedl, že žalovaný nedostal své povinnosti vyplývající ze zásady materiální pravdy, nedostatečně zjistil skutkový stav a tento nesprávně vyložil. Soud se proto danou obecnou argumentací podrobněji nezabýval. Pouze pro úplnost soud uvádí, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav. Vycházel především z vlastních tvrzení žalobce (poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, protokol o pohovoru) a z Informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 23. 5. 2025 nazvané Vietnam – bezpečnostní a politická situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv (dále jen „informace OAMP“). S ohledem na nedostatek azylově relevantních tvrzení samotného žalobce považuje soud takto zjištěný skutkový stav za dostačující.
11. Z jednotlivých žalobních bodů se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s otázkou naplnění podmínek § 14 zákona o azylu a nezdůvodnil svůj závěr, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu.
12. Soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v

nyňí řešené věci dostál, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč nemohl žalobci vyhovět. Žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně zdůvodnil, proč u žalobce neshledal důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona o azylu.

13. Ve vztahu k humanitárnímu azylu podle § 14 zákona o azylu žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že na základě přechodných ustanovení zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon o azylu, nelze ani v řízeních zahájených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona udělit národní humanitární azyl. Žalovaný se tedy možností udělení humanitárního azylu zabýval a svůj závěr v napadeném rozhodnutí zcela srozumitelně popsal. Napadené rozhodnutí tudíž není nepřezkoumatelné.
14. Soud ve shodě se žalovaným připomíná, že institut národního humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu byl totiž s účinností od 1. 10. 2025 zrušen, a to zákonem č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, (dále jen „novela zákona o azylu“).
15. Podle čl. II bodu 1 novely zákona o azylu platí, že *v řízeních podle zákona č. 325/1999 Sb. zahájených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona provádí Ministerstvo vnitra jednotlivé úkony podle ustanovení upravujících vedení řízení uvedených v zákoně č. 325/1999 Sb., ve znění účinném ke dni provádění příslušného úkonu*. V bodu 9 citovaného čl. II je pak výslovně stanoveno, že *v řízeních podle bodu 1 nelze ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona udělit národní humanitární azyl*.
16. Z citovaných přechodných ustanovení jednoznačně vyplývá, že počínaje od 1. 10. 2025 žalovaný nemůže udělovat národní humanitární azyl. Žalovaný, který se řídil právní úpravou platnou a účinnou ke dni vydání svého rozhodnutí, proto ani nemohl zvažovat udělení humanitárního azylu žalobci. Kromě toho žalobce v průběhu správního řízení ani netvrdil, že by u něj měl být dán nějaký konkrétní důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, a takové skutečnosti zvláštního zřetele hodné neplynou ani z obsahu správního spisu. Žalovaný tak ani neměl důvod se v odůvodnění napadeného rozhodnutí k možnosti udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu jakkoli podrobněji vyjadřovat nad rámec výše uvedeného konstatování o změně relevantní právní úpravy.
17. Soud prostudoval odůvodnění napadeného rozhodnutí a vytýkané nedostatky odůvodnění neshledal. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí tak není důvodná.
18. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce přicestoval do České republiky v říjnu 2024, a to z Maďarska, kam vstoupil dne 29. 9. 2024. Počínaje od 29. 10. 2024 je jeho pobyt zde kvalifikován jako neoprávněný, neboť měl vízum jen na 30 dnů. Dne 4. 3. 2025 bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění žalobce. Rozhodnutím ze dne 7. 5. 2025 byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie do 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 9. 6. 2025, žalobce tak byl povinen opustit území České republiky do 9. 7. 2025. Uvedeného dne však žalobce požádal o mezinárodní ochranu.
19. Dne 16. 7. 2025 žalobce poskytl údaje potřebné k žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedl, že je ateista, nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem politické strany, nebyl

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ani politicky aktivní. Žalobcova manželka a tři nezletilé dcery žijí ve Vietnamu společně se žalobcovými rodiči. Žalobce konstatoval, že je zcela zdravý a nemá žádná omezení ani zvláštní potřeby. Jako důvody žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že si chce v České republice vydělat peníze na splacení dluhů; jiné důvody nemá. Ve Vietnamu žalobce neměl žádné problémy s policií, státními či bezpečnostními orgány a soudy, neměl ani žádné problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. Na závěr vyjádřil přání, aby mu příslušný orgán pomohl, aby měl šanci sehnat práci a zaplatit dluhy.

20. Při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu konaném dne 16. 7. 2025 žalobce uvedl, že ve Vietnamu stavěl dům a půjčil si na to 800 000 Kč, z toho 300 000 Kč si půjčil nelegálně, 100 000 Kč od příbuzných a 400 000 Kč tvoří bankovní půjčka. Tyto dluhy žalobce potřebuje splatit. Pro práci v zahraničí si vybral Maďarsko, nezískal tam však průkaz k pobytu, proto odjel za bratrancem do České republiky. Žalobce potvrdil, že do České republiky přijel z ekonomických důvodů; chce zde zůstat, aby si vydělal peníze na splacení dluhů, poté se chce vrátit do Vietnamu. Tam žijí jeho rodiče, žena, děti a dvě sestry; je s nimi v denním kontaktu přes Facebook. Žalobce neměl žádné problémy při vyřízení pasu ve Vietnamu ani s vycestováním odtud. Na otázku, kdy jej napadlo přijít požádat o mezinárodní ochranu, žalobce odpověděl, že má ve Vietnamu dluhy, které není schopen splácet. Popsal, že půl roku před odjezdem dostal nabídku od agentury pro práci v Maďarsku. Nabídku přijal a odjel do Maďarska, zprostředkovatel jej však podvedl. Žalobcův bratranec žijící v České republice mu poradil, že by zde mohl požádat o mezinárodní ochranu; žalobce o tom nevěděl, sám by nepřišel. Žalobce se domníval, že kdyby dostal azyl, mohl by si najít práci a vydělávat peníze. Jiná možnost, jak vyřešit své problémy, žalobce nenapadla. Žalobce si byl vědom toho, že bylo vydáno rozhodnutí o jeho povinnosti opustit území Evropské unie. Na otázku, proč toto rozhodnutí nerespektoval a nevycestoval, žalobce odpověděl, že tomu nerozumí a neví, že by měl vycestovat, ani jeho právník mu to neřekl.
21. Žalovaný dále vycházel z informace OAMP. Dne 19. 8. 2025 žalovaný vyzval žalobce k seznámení se s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany (termín stanovil na 8. 9. 2025), výzva byla žalobci doručena dne 28. 8. 2025, žalobce se nedostavil.
22. Soud se zcela ztotožnil s názorem žalovaného, že žalobcova žádost o mezinárodní ochranu je motivována ekonomickými důvody a snahou legalizovat pobyt na území České republiky. Žalobce ve správním řízení sám uvedl, že důvodem jeho žádosti je jeho vůle setrvat v České republice, aby mohl vydělávat peníze na zaplacení dluhu ve Vietnamu, jiný důvod nemá. Nelze pak odhlédnout od skutečnosti, že žalobce podal žádost v blízké časové souslednosti s tím, že mu byla uložena povinnost opustit území České republiky. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nesčetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, a nebyla ostatně ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona, jehož neudělení žalobce žalovanému v podané žalobě vytýkal. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43, „*institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek*“.

23. Pokud jde o žalobcem tvrzené obavy z věřitelů a obavy, že ve Vietnamu nebude moci své dluhy splácet, má soud za to, že tyto samy o sobě nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný tudíž nepochybil, pokud u žalobce neshledal naplnění podmínek pro její udělení. Nadto nelze odhlédnout od skutečnosti, že strach z věřitelů ve Vietnamu jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl až v podané žalobě, ačkoli mu nic nebránilo tak učinit již ve správním řízení. V kontextu azylového příběhu žalobce se toto tvrzení jeví jako účelové.
24. Po zevrubném prostudování jednotlivých tvrzení, která žalobce uváděl ve své žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, dospěl soud k závěru, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu (ve Vietnamu) vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce není ani nábožensky aktivní, není příslušníkem etnické menšiny ve Vietnamu, není trestně stíháný a z Vietnamu vycestoval bez obtíží ryze z ekonomických důvodů. Soud se ztotožnil i se závěrem žalovaného, že žalobci nesvědčí ani důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Pro úplnost soud dodává, že za azylově relevantní z hlediska § 12 zákona o azylu nelze považovat žalobcem tvrzenou obavu z věřitelů, neboť žalobce se může ve Vietnamu domáhat ochrany ze strany orgánů veřejné moci, pokud by mu věřitelé chtěli nezákonným způsobem ublížit.
25. Azyl za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu pak v žalobcově případě nepřipadá v úvahu. Žalobce má totiž v České republice pouze bratrance, nejsou tak splněny podmínky rodinného příslušníka podle § 13 odst. 2 zákona o azylu. Manželka, děti a rodiče žalobce žijí ve Vietnamu, ostatní příbuzné žalobce nezmínil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že nezjistil, že by některému z příbuzných žalobce byl udělen azyl. Soud se tedy zcela ztotožnil se závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky ani pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu. Ze stejného důvodu je pak správná i úvaha žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu.
26. Žalobce během řízení o udělení mezinárodní ochrany dále neuvedl ani žádné tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalobcem uváděné dluhy ve Vietnamu takovým důvodem nejsou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2003, č. j. 4 Azs 26/2003-55). Z informace OAMP plyne, že ve Vietnamu dosud nebyl zrušen trest smrti, ten je možné uložit za vyjmenované trestné činy. Žalobce však netvrdil, že by mu v případě návratu do Vietnamu hrozilo odsouzení k trestu smrti či výkon takového trestu. Uvedl, že není trestně stíhán. Žalobce ani netvrdil, že by mu v zemi původu hrozilo mučení, nelidské zacházení, ohrožení života či důstojnosti v důsledku ozbrojeného konfliktu. Takové skutečnosti neplynou ani z informace OAMP. Žalovaný se hodnocením podmínek doplňkové ochrany podrobně zabýval na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí, soud se s těmito závěry zcela ztotožnil. Námitky, že žalovaný nedostatečně posoudil jednotlivé důvody pro doplňkové ochrany, neshledal soud důvodnými.
27. Soud shrnuje, že žalobce během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl jediné tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení některé z forem azylu nebo doplňkové ochrany podle zákona o azylu. Žalobcova žádost o mezinárodní ochranu je zcela zjevně podložena toliko jeho snahou legalizovat svůj pobyt na území České republiky a ekonomickými důvody, konkrétně vidinou, že se prací v České republice může vypořádat s dluhy z minulosti efektivněji než v případě návratu do Vietnamu. Žalovaný při svém rozhodování zohlednil všechny podklady pro rozhodnutí, které si opatřil, a vztáhl je k

aktuální situaci žalobce, s jehož tvrzeními se řádně vypořádal. Není tedy pravdou, že by bylo napadené rozhodnutí vydáno na základě nedostatečného posouzení jednotlivých důvodů pro udělení mezinárodní ochrany či doplňkové ochrany. Soud neshledal námitky žalobce důvodnými a napadené rozhodnutí vyhodnotil jako dostatečně odůvodněné (přezkoumatelné), vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu a jeho odpovídajícího hodnocení (zákonné).

28. S ohledem na shora uvedené soud v mezích žalobních bodů shledal žalobu zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 18. května 2026

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.